

Dom Helder Camara, *Pour arriver à temps*, Brugos 1970, Desclée de Brouwer, s. 183.

Są to przemówienia, apele i orędzia, poprzez które H. Camara kontynuuje niestrudzenie swój dialog z ludźmi reprezentującymi różne środowiska i warstwy społeczne — z pracownikami nauki, prawnikami, młodzieżą, robotnikami... Ich zbiorowe wydanie nie jest prostym powieleniem uprzednio wypowiedzianych tekstów, lecz nowym wezwaniem skierowanym do opinii publicznej. Jest aktem proteśtu wobec skandalu upodlenia człowieka w świecie, w którym pogłębia się rozdział między krajami bogatymi a biednymi, w którym Kościół staje wobec zadań wydatniejszego zaangażowania się na rzecz sprawiedliwości. Jest też przypomnieniem pilnej konieczności rozwoju świata w płaszczyźnie technicznej, politycznej i kulturalnej. „Czego ostatecznie pragniemy? O co walczymy? Chcemy wymieść nędzę z powierzchni ziemi, tę nędzę, która obraża Stwórcę. Chcemy, by człowiek mógł wzrastać w taki sposób, by nikt nie był redukowany do rzędu przedmiotu; by wszyscy ludzie mogli prawdziwie odczuć w sobie podobieństwo i obraz Boży; by mogli znaleźć się w możliwości realizowania swojego powołania współpracowników Pana, jako obdarzeni misją panowania nad naturą i dopełniania stworzenia; by prawa człowieka przestały być martwą literą” (s. 39).

Książka Camary nabiera szczególnego znaczenia w świetle najnowszych dokumentów społecznych Kościoła, które coraz wyraźniej akcentują potrzebę przejścia do działania oraz powrotu do autentycznego chrześcijaństwa. Autor przekonuje z oczywistością, że ewangelizowanie

i rozwój muszą iść w parze. Tytuł *Pour arriver à temps* doskonale obrazuje apokaliptyczny charakter sytuacji i ostatnią szansę podjęcia pełnej realizacji chrześcijaństwa.

Będąc świadectwem bardziej niż rozprawą naukową, książka Camary nie powinna jednak ująć uwadze teologa moralisty, dla którego autentyczne świadectwo staje się coraz wyraźniej źródłem poznania normy i jej argumentem.

Tadeusz Sikorski